

Schepen in de nacht

Sparta en Athene. De Peloponnesische Oorlog was een verwoestende storm die vanuit de twee dominerende Griekse grootmachten over Hellas woei. Over de Griekse kolonies in Anatolië, in het Perzië van Darius II en Artaxerxes II, geoliede baarden strak in het gelid. Over het verre Sicilië, waar gefingeerde weelde wachtte op wie ook maar durfde. En in gedachten steeds verder dan, verder dan Carthago, waar Dido de Trojaan Aeneas als minnaar nam en hem jarenlang van zijn goddelijke missie weerhield, het stichten van Rome kon wel even wachten. Verder dan de Numidische landen die op dat moment nog tot een rijk gesmeed moesten. Verder weer en verder nog. Voorbij de zuilen van Herakles en dan nog en voorwaarts en marcheer en vaar tot er geen verder meer is.

Steeds terug. Alles is daar, terug.

Schismogenese is een vorm van (groeps)identificatie door zich van de ander af te zetten door nadruk te leggen op hetgeen je onderscheidt. Door de herhaling van dat proces tot in den treure en dan nog een maal verwordt je hele identiteit tot dat ene speerpunt. Eenmaal er niets anders meer overblijft ben je hét dan geworden. Alles wat de ander niet is. In essentie ben je door elkanders antoniem te worden meer verbonden dan je anders ooit had kunnen zijn. Bijkans wordt het een onmogelijkheid van de een zonder de ander te noemen. Voor eeuwig gekluisterd, innig en verstrengeld, als twee geliefden vol haat en vuur en je kan niet zonder elkaar want zonder de ander besta je niet meer.

Niet zo bij ons, toen. Schepen in de nacht, en nooit meer terug.